

Willy Russell

Edukacja Rity

6 piętro

willy russell Teatr

Willy Russell
Edukacja Rity

(Educating Rita)

Przekład
Karol Jakubowicz

Teatr 6. piętro
w Warszawie

OCTOBER 17-20th 1981
TO MARGARETA SOLLA, PROF. FRONZESKI,
MACKAY LINTHESKO AND EVERYONE
INVOLVED IN THE 6 FLOOR PRODUCTION
OF EDUKACJA RITY-LIM EVERY CAST
WISH FOR A HAPPY AND SUCCESSFUL
ILL BE RACING A CLASS TO 400 ALL
ON OPENING NIGHT AND BIDDING 400-
WSZYSTKIEGO NAJLEPSZEGO
SZCZĘŚCIA I POMYSŁOWOŚCI
BEST REGARDS -
Willy Russell

Willy Russell (inter alia work)
Puffin Books, 1991
ISBN 0 11 3 211 2
© Puffin Books

Premiera 5 listopada 2011
Sezon 2011 / 2012

WILLY RUSSELL

UR. 1947 ANGIELSKI DRAMATURG,
SCENARZYSTA FILMOWY, AUTOR
I KOMPOZYTOR PIOSENEK

BREEZEBLOCK PARK (1975)
OUR DAY OUT (1976)
DANCIN' THRU THE DARK (1978, 1990)
EDUCATING RITA (1980)
BLOOD BROTHERS (1983)
SHIRLEY VALENTINE (1986)
HOOVERING THE MOON (2003)

OBSADA:

DR FRANK BRYANT
PIOTR FRONCZEWSKI

RITA WHITE
MAŁGORZATA SOCHA

REŻYSERIA
MACIEJ WOJTYSZKO

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY
URSZULA BARTOS-GEŚKOWSKA

MUZYKA
IRINA BLAKHINA

William Blake

Z Pieśni niewinności

Gdy w dolinie grałem piosnki,
Wtedy dziecko z małej chmurki
Wychylając się, tak rzekło:

„Zagraj piosnkę o Baranku!”

– Uczyniłem to z rozkoszą

Chłopczyk prosił: „Zagraj jeszcze...”

– Grałem, a on słuchał płacząc.

„Teraz zostaw swą fujarkę
I wyśpiewaj wszystko w pieśni”.

– Zatem pięknie zaśpiewałem,
By zapłakać mógł z radości.

„Grajku, teraz pieśni spisz,
By radości odrobinę
Każdy w księgach znaleźć mógł!”
– Więc zerwałem pustą trzcinę

I zrobiłem proste pióro,
Zabarwiłem czystą wodę,
Zapisałem pieśni szczęścia
Aby cieszyć serca młode.

William Blake

Z Pieśni doświadczenia

Posłuchaj głosu Barda,
Który widzi, co było, jest i będzie
Który mógł owo
Usłyszeć Słowo,
Co dawniej przechodziło wszędzie.

Płacząc nad duszą, wzywało w biegu,
Ażeby wzięła znów we władanie
Ukryty w śniegu
Gwiazdzisty biegun
I światła odnowiła taniec!

„O Ziemio, Ziemio, wróć!
I wynurz się już z trawy
Noc się kończy,
Ranek sący
Swoje światło w śpiący bezład”.

„Już nie oglądaj się za siebie.
Po cóż oglądać się w swym kątku?
Leże gwiazdziste
I morze czyste
Masz aż do dnia początku”.

Przełożył Krzysztof Puławski

Każdy, ktoś, albo gra niewinności i doświadczenia

Ta sztuka jest jak angielski ogród. Naturalna, zmysłowa, trochę sentymentalna, lecz jednak romantycznie „dzika”. Pozbawiona „plotów i murów”, lecz nie szacunku dla kultury i tradycji. Mężczyzna i kobieta, których tu spotykamy, wiedzą, a jeśli nie wiedzą, to właśnie się dowiedzą, że prawdziwa wartość człowieka... Powiem słowami starego Seneki Młodszeo, które przynajmniej tutaj nie straciły na znaczeniu. „Najmniej działa się tym, co się mówi; więcej tym, co się robi; najwięcej tym, kim się jest”.

Brzmiałoby to zabawnie w profesorskim gabinecie doktora Franka Bryanta, który żyje z mówienia, a na półce nobliwej biblioteki trzyma z pewnością dzieła mądrego stoika. Przynajmniej do momentu, aż nie wkroczy tu Rita White, żadna wiedzy młoda fryzjerka. Czy na pewno wiedzy? Raczej owego „bycia kimś”.

Od początku spotkania ponad pięćdziesięcioletniego profesora z dwudziestosześcioletnią studentką tak zwanego Uniwersytetu Otwartego, Franka w Ricie fascynuje niewinność. Ritę zaś pociąga we Franku doświadczenie. Nie przez przypadek sięgną oni w końcu po tom poezji Williama Blake’a, autora *Pieśni niewinności* i *Pieśni doświadczenia*. Ale teraz...

Od początku do końca sztuki z parą jej bohaterów znajdujemy się w wybudowanym w czasach wiktoriańskich uniwersytecie gdzieś na północy Anglii. Lecz zanim wtargnie tu wprost ze współczesnego zakładu fryzjerskiego witalna, spontaniczna, pełna autentyzmu i bezpośrednia w obejściu Rita, Frank po raz pierwszy podchodzi do bibliotecznego regału i sięga po dzieła kochanego, co podkreśla, Dickensa. Tak, tego samego. Największego portrecyisty i kontestatora Anglii wiktoriańskiej. Za tomami jego pism profesor trzyma butelkę swojego whiskacza. Czy to będzie sztuka o zdobyciu doświadczenia przez niewinną Ritę i o odzyskaniu, chociaż po części, utraconej niewinności przez doświadczonego Franka? Którego Rita w końcu ostrzyże? Tak. Lecz nie tylko.

Edukacja Rity Willy’ego Russella (*Educating Rita*, 1980; nowa wersja 2003) nazywana jest wzruszającym komediodramatem. Opowiada o historii przypadkowego spotkania, z którego narodziła się przyjaźń, czyli współodczucie,

więcej niż romans, uniwersyteckiego profesora alkoholika i jego niedzielnej studentki, ambitnej fryzjerki. Dzieli ich niemal wszystko. Pochodzenie, status społeczny, wykształcenie, temperament, wiek, nawet mowa, no i płeć. Ten splot przeciwieństw staje się dla autora pisarską atrakcją i ambitnym, psychologicznym wyzwaniem, zrealizowanym w materii gorzkiego humoru, przenikliwej obserwacji i dobrze oddanej rodzajowości życia, charakterystyki postaci, co czyni sztukę wybitnie aktorską. Jest tu do wydobycia i ukazania na scenie tyle mądra, co i zabawna metafora odwiecznych ludzkich pragnień. Wiary w drugiego człowieka. Potrzeby istnienia dla kogoś bliskiego. I możliwości samorealizacji na przekór wszystkim życiowym przeciwnościom. *Edukacja Rity* także w tym sensie przypomina ogród. Mobilizując, pielęgnując, a nade wszystko wzywając siebie nawzajem do wystoczenia się, do wzrostu – dwoje ludzi rzeczywiście rośnie, mozolnie, cierpliwie rozkwita. I mimo wszelkich przeciwności, o których już mówiłem, zawiązuje owoce. W nawiązaniu i przeciwieństwie do *Pigmaliona* George’a Bernarda Shaw, nowostarej wersji greckiego mitu o rzeźbiarzu, który zakochał się w stworzonym przez siebie posągu pięknej Galatei tak bardzo, że miłosierna Wenus przemieniła w końcu rzeźbę w żywą dziewczynę.

Rzeźbiarz Pigmalion u Shawa, pod postacią profesora językoznawcy Higginsa, dokazuje przemiany w damę, w drodze edukacji, panny Elizy Doolittle, córki śmieciarza, dziewczyny nieokrzeseanej. Już jako dama odrzuca ona przyjaźń profesora, która jest chyba także miłością, jako uczucie kogoś, kogo podziwia. I wybiera uczucie Freda, młodzieńca, któremu to ona imponuje. *Pigmalion* Shawa kończy się tam, gdzie u Russella wszystko się dopiero zaczyna. Człowieczym głodem wolności.

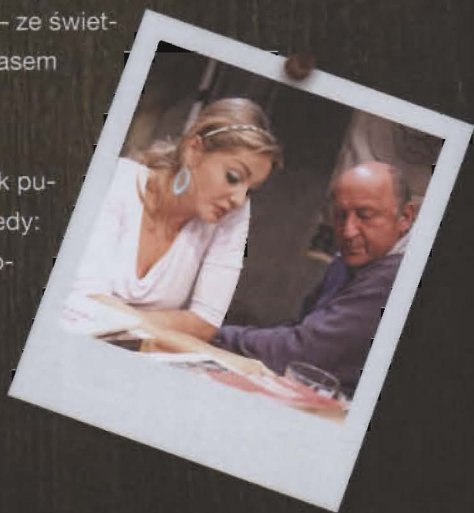
Mogłoby zastanawiać, że Frank trzyma butelkę whisky nie tylko za tomami Dickensa, bo kiedy indziej Forstera, może Eliota, Yeatsa, nawet Blake’a, i w końcu sam się w tym wszystkim gubi. Inaczej, niż Rita, która początkowo uważa, że Yeats to nazwa winiarni, ale potem już tylko się wspina, prostuje swoje ścieżki. A przy okazji odnosi jakiś właśnie

edukacyjny sukces na Franku. Czyli, „jak to w życiu bywa”: odwracają się role i pytamy retorycznie, kto w *Edukacji Rity* kogo ostatecznie uczy.

Rita sprowadza Franka do rzeczywistości, prawiąc mu zrazu swoje wątpliwe komplementy jako „odjechanemu moczymordzie” czy „hipisowi piernikowi”. Frank postawiony przy Ricie jest przecież blejszy, nie ma jej barwy i intensywności, którą odczuwa jako niepowtarzalność i łącznie z jej urokiem obawia się zniszczyć w procesie edukacji. Ale akurat to nie jest możliwe. Według Rity świat urządony jest tak, że sztuka i literatura nie zastępują życia, przed czym chce ją ostrzec Frank, lecz dają życie. Mia nowicie jej, osobiście i nieodwołalnie jej, dają życie. Kiedy Rita w finale sztuki obcina Frankowi włosy – odmładza go o dziesięć lat – nie tylko symbolicznie, lecz także dosłownie przywraca profesora rzeczywistości z oddalenia, w jakim żył ten frustrat i alkoholik. Człek zmęczony swoją wszytkowiedzą. Nie mający za grosz samowiedzy, bo jego wszytkowiedzy zabrakło i niewinności, i doświadczenia.

Niedzielną studentką, fryzjerką Rita, a może barmanką czy kelnerką, Rita-Każdy, szybko rozwija się i sublimuje. Z zewnątrz najbardziej można to poznać po ewolucji jej języka. Tę warstwę sztuki, którą Shaw w *Pigmalionie* skroił dość sztywno, Russell wykorzystał fantastycznie. Z rozmachem brawurowego pisarza, któremu dobrze znane są eksperymenty nowoczesnej literatury z żywą mową, dialogiem ulicznym i językiem środowiskowym, „podsluchanym” i przywołanym z autopsji. Ewolucja mowy Rity sygnalizuje jednak nie jej poduczenie, sztucznie nabytą sprawność i wypracowaną pozę, awans społeczny, lecz w rzeczywistości równoległy mowie wewnętrzny rozwój, rozbudzenie wrodzonej wrażliwości. Od obcesowej bezpośredniości – ze świetnymi sekwencjami w rodzaju: „Więc czasem wstawię jakiś hardkor dla szoku.

U nas w salonie, bo jestem fryzjerką, nie, mogę walnąć «Upierdoliłam się jak pudernica w piątek». A miny klientek wtedy: bezcenne!” – a więc od bezpośredniości po harmonijną, dojrzałą osobowość bardzo interesującej rozmówczynie. Jej intelekt nie oddala jednak od życia i doświadczenia codzienności. Czyta najpierw

tylko „wiersze, które można zrozumieć”. „Tylu rzeczy jeszcze nie kuma”. A niedługo potem dyskutuje z żarem, fachowo o Szekspirze, „niezrozumialcu”, którego odkrywa i rozumie dzięki motywacji. „Rita: Bo chcę wiedzieć. Frank: Ale co? Co chce pani wiedzieć? Rita: Wszystko”.

Mamy tu do czynienia, ni mniej, ni więcej, z potrzebą, którą Gombrowicz nazwałby głodem „ludzko ludzkim”. Wszystkim ludziom rozumiałym i sprawiającym, że Rita zdobywa empatię i Franka, i naszą, widzów. „Rita: To potrzebuję się wszytkiego nauczyć. No bo człowiek siedzi i ogląda, co tam leci w telewizji, balet albo jakąś operę, to myśli – co oni za gówno dają, nie? Bo tak się wydaje. Jak się czegoś nie rozumie, to człowiek zmienia kanał, albo wylacza telewizor i mówi «co to za gówno, kurwa?»”. Frank: Pani też tak robi? Rita: Jasne. Ale już nie chcę. Chcę rozumieć”.

To jest sztuka o szukaniu siebie. To jest sztuka o dziewczynie, która wyrusza z siebie, dąży dalej i wyżej. I o profesorze Franku Bryant, który gdzieś doszedł, może daleko, ale się zatrzymał. Jeśli nie Rita, gdyby nie Rita, Frank będzie się już tylko cofał. „Wymorduje wszytkie swoje komórki mózgowie”, obawia się. Tyle, że ściana Franka znajduje się nie przed nim, lecz w nim. „Naprawdę zmienić się można tylko od środka”, mówi do samospętanego profesora mądra Rita. I daje mu w prezencie wieczne pióro wyłącznie do pisania wierszy. Gdzieś na drugim, opowiadany tylko planie, toczą się dwa dramaty, o których profesor i jego studentka, pardon, student i jego profesorka mówią z nonszalancją, od niechcenia. Oboje tracą swoje uczuciowe czy rodzinne związki. Rita męża, Frank partnerkę życiową. Płacą wysoką cenę. Za co warto jest ją zapłacić? Przecież nie za własny erotyczny związek, lecz za własną wewnętrzną przemianę. Tajemnica *Edukacji Rity*, pozasłowna treść sztuki Russella wyjawia się wówczas, gdy do pragnienia niewinności i pragnienia doświadczenia dołącza „to trzecie”. Głód wewnętrznej człowieczej wolności.

A biblioteka, która jak antyczny chór towarzyszy wszystkim scenom *Edukacji Rity*? Komentuje je szeptem i aluzją, metaforą i cytatem? Ona także ani na moment nie schodzi ze sceny. Jak sztuka, jak kultura w ogóle, biblioteka to żywe drożdże wzrostu i przemiany człowieka. Otwarta droga uchowanej albo odzyskanej niewinności. Zdobytego albo udzielonego doświadczenia. I wewnętrznej wolności.

Otwieram więc teraz pyszną książeczkę Umberta Eco *O bibliotece* i kładę tu z jej zakończenia jedno zdanie. „Tak więc jeśli biblioteka jest, jak chce Borges, modelem wszechświata, staramy się uczynić z niej wszechświat na miarę człowieka, a przypominam, że biblioteka na miarę człowieka to znaczy także biblioteka radosna, zapewniająca możliwość wypicia kawy ze śmietanką, zapewniająca również to, iż para studentów usiądzie sobie po południu na kanapie i – nie mam bynajmniej na myśli nieprzystojnego obławiania – cząstkę flirtu dopełni w bibliotece, biorąc z półki i odstawiając książki naukowe; a zatem biblioteka, do której chodzi się chętnie i która przeobrazi się stopniowo w wielką maszynę spędzania wolnego czasu, jak Museum of Modern Art, gdzie można pójść do kina, przejść się po ogrodzie, obejrzeć posągi i zjeść obiad z dwóch dań” (przełożył Adam Szymanowski). Willy Russell, znawca tajników człowieczej duszy, pisarz nie stroniący od problematyki bliskiej najpoważniejszej literaturze, koneser dobrego humoru i lekkiej, czyli inteligentnej groteski w jednym – pozwala wierzyć, że obok Museum of Modern Art i biblioteki według profesora Eco, istnieć dziś może mimo wszystko także radosny, na miarę człowieka skrojony teatr.

Suchy Las, 22 października 2011

Sergiusz Sterna-Wachowiak

W programie wykorzystano wiersze Williama Blake'a
Wprowadzenie z Pieśni niewinności
oraz *Wprowadzenie z Pieśni doświadczenia*
w przekładzie Krzysztofa Puławskiego według edycji:
William Blake, *Wiersze i poematy*, wybór i opracowanie Krzysztof Puławski,
tłumacze różni, Wydawnictwo „Świat Literacki”, Izabelin 1997.

Aktorzy

MAŁGORZATA SOCHA

Jedną z najbardziej utalentowanych i cenionych polskich aktorek. Absolwentka warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza (2005). Zadebiutowała jeszcze jako uczennica w tytułowej roli w spektaklu Piwowarskiego. W 2001 roku ponownie w reżyserii Radosława Piwowarskiego. W 2001 roku ponownie zagrała w Teatrze Telewizji w *Doknie* i *12 abeli* Gryniskiej według prozy Wiesława Myśliwieckiego. Jej filmografia obejmuje ponad trzydzieści tytułów filmowych i serialowych. W latach 2007-2009 zagrała Dorotę Sternę w serialu *Tęko miłości*, ale odtwórnicą pokochała ją za rolę Violi Kubasińskiej w *Brzyduli* (2008-2009). Obecnie gra rolę w serialu *Na Wspólnej* z którym związana jest od 2007 roku. Aktorka zaangażowana jest w wiele akcji społecznych między innymi w kampanie na rzecz walki z HIV "Nie dostaniesz AIDS" z którą związana z Fundacją "Dr Clown" i Fundacją TVN "Nie jesteś sam". Ostatnio zagrała w filmach *Smak* i *Wiosna do życia* Krzysztofa Langa. *Oh, Karol* z Piotra Wrośniaka w *Weekendzie* Cozariego Pazury oraz w *Bp jak Kazimierz Dopa* w Warszawie. Od roku 2000 gra w warszawskim z Teatrem "Ateneum" w Warszawie. Gdzie występuje w *Wiosna do życia* Korina Woody Allena w reżyserii Eugeniusza Korina.

PIOTR FRONCZEWSKI

Jeden z najwybitniejszych i najpopularniejszych polskich aktorów teatralnych, radiowych i filmowych. Dostąpił w latach dramatycznych i komediowych, mistrz kabaretu literackiego i piosenki. Aktorskiej artysta znany dorosłym i dzieciom. Warszawska Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza ukończył w roku 1968. Ale już jako dwunastoletni zadebiutował w filmie *Wolne miasto* Stanisława Różewicza. Ma w swoim dorobku blisko dwieście ról w serialach telewizyjnych i filmach fabularnych oraz ponad sto ról w teatrach i Teatrze Telewizji. Laureat ponad dwudziestu nagród filmowych, otrzymał między innymi "Złoty grono" (1979), "Złoty Kozłok" (1985) i "Złoty Mikrofon" (1988, nagroda za wybitne kreacje w Teatrze Polskiego Radia) oraz Nagrodę "Falks Warszawska" (2004) za najlepszą rolę męską Edypa w *Królu Egiptu* Sofoklesa w reżyserii Wojciecha Adamczyka w Teatrze "Ateneum" w Warszawie. W roku 2007 został laureatem VII Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej "Dwa Teatry" w Sopocie. Jest czterokrotnym laureatem Nagrody dla najpopularniejszego aktora telewizyjnego "Wiktor" oraz "Superwiktor". Przez dziesięć lat grał w serialu *Rodzina zastępcza* w roli Olgi Lipińskiej i w kabarecie "Pod Egiptem" Jana Pietrzaka. Geniony za charakterystyczne role w słuchowiskach radiowych i dubbingu. Grał na scenach teatrów warszawskich, Narodowego z dyrekcją Adama Hanusz-Kiewicza (1968-1969), Współczesnego w Zespole Erwina Axera (1967-1973), Dramatycznego z dyrekcją Gustawa Holubka (1973-1983), Teatru "Studio" w Zespole Francisca Webera w reżyserii Wojciecha Adamczyka i *Stawka* Zdzisława Jermolowa w Zespole Jerzego Wasowskiego w reżyserii Adama Opatowicza i *Andrzeja* Poniedziałkiego w Teatrze "Ateneum" oraz w *Skarpetkach* opus 124 Daniela Dolasa w reżyserii Macieja Englerta w Teatrze Współczesnym. Ostatnio wystąpił w Teatrze Telewizji w spektaklu Juliusza Machulskiego *Przerwanym dziesiątym wojennym*, a na ekranach kin w filmie Antoniego Krauzego *Ozarny* czwartek *Janek Wiśniewski* pał zagrał też w thrillerze *Sep* według scenariusza i w reżyserii Eugeniusza Korina. Filmie, którego premiera zapowiadana jest na 24 lutego 2012 roku.

MACIEJ WOJTYSZKO

Reżyser teatralny, filmowy i telewizyjny, pisarz, autor scenariuszy oraz utworów dla dzieci. Absolwent Liceum Technik Teatralnych w Warszawie (1985), studiował filozofię w Uniwersytecie Warszawskim, ukończył Wydział Reżyserii Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (1985). Jako prozaik debiutował w roku 1969, jest autorem sztukowi, sztuk teatralnych, adaptacji, piosenek i książek dla dzieci - często je własnoręcznie ilustruje - tak znanych jak między innymi *Bromba i inni*, *Anty-pygnok*, *Trzypięste pióro*, *Euklides*, *Tajemnica szafy Marabuta*, *Syntez-a*, spośród których wiele stało się pierwowzórami animowanych seriali telewizyjnych. Oprócz własnej pracy artystycznej, której syntez-a zawart w niewielkiej, lecz bogatej w toż y wnioski książce *oż Krótki zarys meki twórczej*, od 1982 roku para się działalnością pedagogiczną. Od roku 1988 jest wykładowcą w warszawskiej Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza - dawniej Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna - gdzie w latach 1990-1995 oraz 1999-2002 zajmował fotel dziekana Wydziału Reżyserii. Działalność w polskim ośrodku ASSITEL, prowadząc warsztaty dla młodych twórców w ramach programu *Interplay*. W sezonie 1990/1991 był dyrektorem warszawskiego Teatru Powszechnego. Reżyserował w najznamienitszych zespołach teatralnych w całej Polsce, nakreślił wiele filmów i seriali telewizyjnych, ma na swoim koncie dziesiątki przedstawień teatralnych i telewizyjnych, koncertów i piosenek. Realizuje spektakle różnorodnie gatunkowo, od dramatów Shakespear'a do sitcomów i seriali *Miasteczko*, *Kocham Klare*, *Miodowa lata*, *Pensjonat pod różą* czy *Dorecz-jed*. Do jego najważniejszych i najbardziej pamiętanych przez widzów realizacji reżyserckich należą *Wona*, *Książniczka Burgunda* Witolda Gombrowicza wyreżyserowana wspólnie z Waldemarem Śmigalskim, pierwsza próba prawdziwie komercyjnego teatru w Polsce, oż *Tamara* Johna Krizana, nieśmiertelny hit *Shirley Valentine* Willy'ego Russella z Krystyną Jandą, *Amadusz-Petera* Shaffera, *Zmowa świąteczna* Moliera i *Ostatnie dni* Michaiła Bułhakowa, prapremiera *Misio* na Krymie Sławomira Mrożka, *Laweczka* Aleksandra Gelmana, komediant Thomasa Bernharda i czterodniowy film telewizyjny *Mistrz i Malgorzata* według Bułhakowa z Anną Dymną i Gustawem Holoubkiem w rolach głównych oraz *Burzliwe życie Lejzorka* według Iłji Erenburga. Wielokrotnie emitowane przedstawienia telewizyjne dla najmłodszych to *Bromba i inni*, *Brzechwa* *dzieciom* oż *Pierścionek i róża* według Williama Thackeraya z jego ostatnich ważniejszych prac autorcko-reżyserckich należy wymienić *Żelazną konstrukcję* w warszawskim Teatrze Powszechnym (1988), telewizyjne *Arzobysy starożytni* (2000), *Bułhakowa* w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie (2002) oż *Chryje z Polską* w Teatrze Telewizji (2009). W roku 2007 powrócił na duży ekran filmem *Ogród Luizy*, nagrodzonym za reżyserię na festiwalu w Gdyni, a w roku 2010 premiere miał jego film *Święty interes*. Otrzymał wiele nagród, między innymi włoską Premię Europejską, Medal Komisji Edukacji Narodowej, złoty Ekran, Nagrodę im. Leona Schillera i Nagrodę Miasta Wrocławia za twórczość teatralną, odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski i medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis, Kawaler Orderu uśmiechu.

URSZULA BARTOS-GEŚIKOWSKA

Aktorka i scenograf. Absolwentka Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (2002) oraz Katedry Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Jako scenograf debiutowała w 2005 roku spektaklem *Swidrygielów* Fiodora Dostojewskiego w reżyserii Janusza Gajosa w Teatrze Studyjnym w Łodzi. Współpracowała z teatrami Powszechnym „Ateneum”, MTM Operetka i „Sirena” w Warszawie oraz Wielkim, Studyjnym i Nowym w Łodzi z wybitnymi artystami Jerzym Jarockim, Markiem Weissem-Grzesińskim, Zbigniewem Zapasiewiczem, Gustawem Holoubkiem, Izabellą Cywińską. Obecnie jej scenografie i kostiumy można oglądać w spektaklu *Skazani na Shawbank* Stephena Kinga w reżyserii Sebastiana Chondrakostasa w Teatrze „Sirena” w Warszawie oraz w *Trzech* *scenach* Antona Czechowa w reżyserii Włodzisława Filczyńskiego w Teatrze Nowym w Łodzi. Jest również autorką aranżacji plastycznej wystawy poświęconej Leonor Fini i Konstantemu Jeleńskiemu w Muzeum Literatury w Warszawie.

IRINA BLAKHINA

Pochodzi z Izmaila na Ukrainie, gdzie swoją edukację muzyczną rozpoczęła od nauki gry na fortepianie. Kształciła się w Odessie, a następnie w Narodowej Muzycznej Akademii Ukrainy w Kijowie, gdzie ukończyła kompozycję. W roku 2009 wzięła udział w programie stypendialnym Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej dla młodych twórców z Europy Środkowo-Wschodniej „Gauze Polonia”. W ramach stypendium artystycznego Miasta Stołecznego Warszawy zrealizowała projekt cyklu utworów na chór dziecięcy a capella. Obecnie studiuje w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi na studiach podyplomowych *Muzyka filmowa*, *Komputerowa* i *Twórczość Audiovizualna*.

Podziękowania
MICHAŁA ŻEBROWSKIEGO
i EUGENIUSZA KORINA
za pomoc i wsparcie
w powstaniu spektaklu
oraz działalności Teatru 6. piętro
zechcą przyjąć:

Anna Bitschan
Agnieszka Borkowska
Marta Gajowniczek
Tomasz Grand
Aleks Grynis
Łukasz Gumowski
Katarzyna Kajak
Dorota Kobylecka
Michał Kociszewski
Idalia Kostrzewska
Beata Kowal
Agnieszka Krzemińska
Anna Lengiewicz
Karolina Młosek

Jarosław Niemczak
Paweł Oboda
Katarzyna Piecuch
Katarzyna Przybyszewska
Jacek Putaj
Weronika Raźna
Przemysław Staniszewski
Małgorzata Stańczyk
Waldemar Stańczyk
Anna Staszyńska
Sergiusz Sterna-Wachowiak
Katarzyna Struś
Ewelina Szabelska
Małgorzata Szewczyk
Maniola Tkaczyk

Teatr 6. piętro

Pałac Kultury i Nauki
Plac Defilad 1 (wejście od ul. Marszałkowskiej)
00-901 Warszawa

Dyrektor Naczelny

Michał Żebrowski

Dyrektor Artystyczny

Eugeniusz Korin

Dyrektor Zarządzający

Michał Wójcik

Koordinator ds. Administracyjnych

Sylwia Pyffel

Kierownik Techniczny

Inspicjent

Marcin Gajewski

Kierownik Produkcji Spektaklu

Karolina Zbrożek

Realizator Oświetlenia

Tomasz Błachnio

Realizatorzy Dźwięku

Weronika Rażna
Klementyna Walczyna

Montażysty

Tadeusz Bąba
Piotr Gajewski
Krzysztof Goś
Marek Goś
Andrzej Różański

Gardrobiane

Barbara Godlewska
Teresa Lewandowska
Teresa Stempkowska

Księgowość

Radosława Bibik

Rezerwacja i Dystrybucja Biletów

BOOKING PLACE Sp. z o.o.
Ewa Pietruszkiewicz-Dądajewska

Kierownik Biura Obsługi Widzów

Katarzyna Sabak

Kasa Teatru

Marta Sobocińska
Anna Strząska

Obsługa Prawna

Kancelaria Prawna LWB

Obsługa PR i Marketing

refresh pr
Joanna Czyżewska
Justyna Truszkowska

Agencja Reklamowa

Plej

Produkcja Filmów

Promujących Spektakle

Paulina Brygman
Krzysztof Królak

Serwis Fotograficzny

Jarosław Niemczak

Catering

Siekierka Catering

Bilety do kupienia:

Kasa Teatru, PKIN, Pl. Defilad 1
+48 22 656 72 22
+48 22 656 72 23
kasa@teatr6pietro.pl
rezerwacja@teatr6pietro.pl

www.facebook.com/teatr6pietro
www.teatr6pietro.pl

Właścicielem Teatru 6. piętro
jest Spółka **ŻEBROWSKI & KORIN ProSkene**

BĄDŹ W CENTRUM

www.19dzielnica.pl

Teatr 6. piętro przedstawia wyższy stopień inwestycji...

UL. KOLEJOWA 47 TEL. 22 572 57 00

DOŁĄCZ
DO NAS!

Stać Cena

Dla małych i średnich firm

Już dziś zagwarantuj swojej firmie stałą cenę
energii elektrycznej. Zapytaj o ofertę „Stać Cena”

Przejdź na Eneę

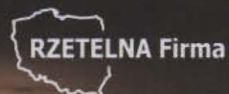
ENEĀ S.A. infolinia: 800 66 00 06
lub wypełnij wniosek on-line na stronie
www.stalacena.enea.pl

Teatr 6. piętro

jest pierwszym teatrem w Polsce,
który otrzymał **Certyfikat Rzetelności**

Certyfikat Rzetelności wydawany jest w ramach programu Rzetelna Firma. Jest to jedyny dokument świadczący o uczciwości i rzetelności płatniczej, potwierdzony przez Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA.

Zdobądź Certyfikat Rzetelności

Wejdź na www.rzetelnafirma.pl

Patronem programu Rzetelna Firma jest Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA

KRAJOWY
REJESTR DŁUGÓW
SERWIS OCHRONY
KONSUMENTA

Wielka premiera Konta Indywidualnego w Serwisie Ochrony Konsumenta!

Konto Indywidualne pozwala na:

- ✓ Sprawdzenie informacji o sobie w Krajowym Rejestrze Długów
- ✓ Sprawdzenie dowolnej firmy w Krajowym Rejestrze Długów
- ✓ Dopisanie dłużnika do Krajowego Rejestru Długów

Założ konto na: www.konsument.krd.pl

*Twoje decyzje
Twoja przyszłość*

Serwis Ochrony Konsumenta to internetowa platforma umożliwiająca dostęp do bazy informacji zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Długów Biura Informacji Gospodarczej SA.

ZE ZBIORÓW

SAMSUNG ART MASTER

SAMSUNG ART MASTER

Samsung Art Master to konkurs, promujący młode talenty i najciekawsze indywidualności spośród studentów i absolwentów polskich szkół artystycznych. Jego misją jest stworzenie młodym artystom możliwości realizacji twórczych pomysłów oraz ich profesjonalnej prezentacji w środowiskach mediów, kultury i sztuki. Organizowany od 2004 roku, Samsung Art Master był początkowo konkursem malarskim, a obecnie w jego formule mieszczą się wszystkie współczesne dyscypliny wizualne: od malarstwa, przez wideo i fotografię, po performance, realizacje intermedialne i instalacje. Od pierwszej edycji konkursu wzięło w nim udział niemal 2800 studentów i absolwentów uczelni artystycznych i liczba ta co roku się powiększa. Szczególnie wartościową nagrodą dla uczestników konkursu jest zaproszenie i udział w zamykającej każdą edycję wystawie nagrodzonych prac w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, które jest partnerem konkursu.

Wyższy poziom technologii
w Teatrze 6. piętro dostarcza

SAMSUNG

Partner strategiczny:

dzielnica

Patroni medialni:

Style

Partnerzy:

KRAJOWY
REJESTR OLUGÓW

Redakcja programu:
Sergiusz Sterna-Wachowiak

Projekt graficzny:
Agencja Reklamowa Plej

plej

Zdjęcia:
Jarosław Niemczak

Wydawca:
Teatr 6. piętro

Sponsor strategiczny:

Enea

Plejada

VIVA!

RZETELNA Firma

L·W·B
KANCELARIA PRAWNICZA

Marriott
WARSAW

Wydawca:
Teatr 6. piętro

6 piętro

wyższy poziom Teatru

Partner technologiczny:

SAMSUNG

Partner:

ARBO • interactive

magazyn
wino

metro

chilli
2ET

Radio
2ET

Instytut
Monitorowania
Mediów

ELE
TAXI
(811111)

piętro

12

6 piętro

wyższy poziom Teatru

wyższy poziom Teatru